

Castelul de brânză

O Castelo de Queijo

de Andrei Scridon

Ilustrații de Andreea Macovei

Poveste pentru copii în limba română și în limba portugheză

Povestea de față a rezultat în urma concursului „Scriu o poveste pentru copii în limba portugheză”, pe care l-am organizat cu ocazia Zilei internaționale a limbii portugheze din 5 mai 2020.

Proiect realizat de Asociația Fala Português!
Toate drepturile rezervate.

Ana Sipciu - jurizare

Andrei Busuioc - design

Liudmila Cernat - promovare

Cristina Nițu - coordonare proiect

Mulțumiri călduroase tuturor celor care au contribuit la realizarea acestui proiect.

O serie de mulțumiri și mai călduroase merge către Patrícia Ferreira, pentru sprijinul acordat la corectarea textelor în versiunea portugheză.

Acest material se distribuie gratuit. Comercializarea sa, sub orice aspect, este strict interzisă.

A fost odată o prințesă pe nume Clara. Clara era o prințesă căreia ursitoarele îi hărăziseră la naștere toate darurile pe care prințesele din povești trebuie să le aibă: era frumoasă, deșteaptă, bună la suflet și foarte veselă. Era iubită de toată lumea și avea foarte mulți prieteni. Tare îi plăcea să organizeze petreceri, să danseze, să se plimbe prin grădinile superbe ale palatului, unde creșteau fel de fel de flori sau prin livezile cu mere de aur în care cântau păsări măiestre. Și-i mai plăcea tare mult încă ceva: ciocolata caldă cu scorțișoară. Adora ciocolata caldă cu scorțișoară!

Era una vez uma princesa chamada Clara. Clara era uma princesa que tinha sido abençoada quando nasceu pelas fadas-madrinhas com todas as bênçãos que as princesas dos contos de fadas recebem: era linda, muito inteligente, muito alegre e tinha um bom coração. Era amada pelo mundo inteiro e tinha muitos amigos. Gostava muito de organizar festas, de dançar, de dar passeios pelos jardins maravilhosos do palácio, onde floresciam flores de cada brilho e cor ou nos pomares com maçãs douradas, onde bandos de pássaros encantados chilreavam. Mas Clara gostava também de outra coisa: gostava de chocolate quente com canela. Ela adorava chocolate quente com canela!

Într-o zi, o molimă ciudată se abătu asupra împărăției în care trăia Clara și se răspândi ca focul. Nici doctorii și nici vrăjitorii nu auziseră de această boală, dar era o boală care îi obliga pe oameni să stea închiși în casele lor, izolați unii de ceilalți. Nu se mai organizau petreceri, oamenii nu se mai vizitau, nu mai vedeai țipenie de om pe drumuri. Clara era foarte tristă, de vreme ce nu mai putea ieși din palat și nu-și mai putea vedea prietenii. Chiar și ursitoarele stăteau închise în căsuța lor din pădure.

Um dia, uma doença muito estranha apareceu no reino onde Clara vivia e propagou-se como o fogo. Nem os médicos, nem os feiticeiros tinham ouvido falar dessa doença, mas era uma doença que obrigava as pessoas a ficarem nas suas casas, separadas umas das outras. Já não havia festas, nem visitas, já não havia ninguém nas ruas! Clara estava muito triste, uma vez que não podia sair fora do palácio e não podia estar com os amigos dela. Até as fadas-madrinhas ficaram fechadas na casinha delas localizada na floresta.

După un timp, Împăratul și Împărăteasa hotărâră să o ducă pe Clara departe, într-un loc ferit de molimă. Zis și făcut. Clara fu dusă la Castelul de brânză, un castel aflat pe malul mării, acolo unde valurile se sparg de stânci. Să nu credeți că acest castel era făcut din brânză! Nici pomeneală! Se numea așa pentru că fusese construit pe locul unde se afla odinioară o piatră mare, albă, care din depărtare semăna cu un boț de brânză!

Depois de algum tempo, o Imperador e a Imperatriz decidiram levar Clara para longe, um sítio protegido da doença. Dito e feito, Clara foi levada para o Castelo de Queijo, um castelo à beira-mar, num lugar onde as ondas rebentavam nos rochedos. Não acreditem que o castelo era feito de queijo! Nada disso! Chamava-se assim porque tinha sido construído no lugar onde, antigamente, havia uma pedra enorme e branca, que de longe parecia ser um pedaço de queijo!

Tare supărată fu Clara atunci când a trebuit să-și ia rămas-bun de la părinții ei. Rămase singură în castel, departe de familie, de prieteni și de toți cei dragi ei. Nu îi lipsea nimic, însă tot cădea pe gânduri: oare ce avea să facă în tot acest timp? Cum avea să-și petreacă zilele? Când putea să se întoarcă acasă? Era atât de supărată încât petrecea zile întregi închisă în dormitor, plângând. Nici măcar șoaptele valurilor sau cântecul pescărușilor cei veseli nu puteau să-i alunge tristețea.

Clara ficou muito aflita quando se separou dos pais dela. Ficou sozinha nesse castelo, longe da família, dos amigos e dos entes queridos. Não lhe faltava nada, mas ela estava sempre a cismar: o que é que iria fazer nesse período? Como passaria os dias? Quando poderia voltar a casa dela? Estava tão triste que passava dias inteiros fechada no quarto, chorando. Nem sequer o marulhar das ondas ou o canto das gaivotas alegres podiam afastar a sua tristeza.

Într-o zi, în timp ce stătea la fereastră și privea marea, Clara auzi deodată râsete de fetiță. Însă nu era cu putință! Castelul se afla la mare depărtare de orice așezare omenească.

Mânată de curiozitate, ieși din castel și se îndreptă spre plajă. Nu mică îi fu mirarea atunci când văzu o fetiță care semăna un pic cu ea, cu părul negru ca pana corbului și ochii ca jadul, care construia un castel de nisip. Fetița însă îi zâmbi și o întrebă:

- Vrei să te joci cu mine?

- Dar tu cine ești? Ce cauți aici? o întrebă Clara, care era încă foarte mirată.

- Eu sunt Solitária, îi răspunse fetița. Și locuiesc în castelul acela, de acolo.

- Nu se poate! Acela e castelul meu! Eu locuiesc acolo!

- Ba nu! zise Solitária. Acela e castelul MEU! Eu locuiesc acolo! Dar, dacă vrei, poți să fii musafira mea. Putem să ne jucăm împreună, să dansăm, să spunem povești și să bem ciocolată caldă cu scortişoară. Îți place ciocolata caldă cu scortişoară?

În clipa aceea, zâmbetul reveni pe chipul Clarei.

- Ador ciocolata caldă cu scortişoară!

Um dia, Clara estava à janela, olhando para o mar e ouviu de repente o riso de uma menina. Mas era impossível!

O castelo ficava longe de qualquer povoação. Curiosa, saiu do castelo e dirigiu-se para a praia. Ficou muito admirada quando viu uma menina que se parecia um bocadinho com ela, tinha o cabelo preto como as penas do corvo e olhos de jade, e estava a construir um castelo de areia. A menina sorriu para ela e perguntou-lhe:

- Queres brincar comigo?

- Mas quem és tu? O que fazes aqui? perguntou-lhe Clara, ainda assombrada.

- Eu sou a Solitária, respondeu a menina. Moro naquele castelo.

- Não pode ser! Aquele castelo é meu! Eu moro lá!

- Não! disse Solitária. Esse é o MEU castelo! Eu moro lá. Se quiseres, podes ser minha hóspede. Podemos brincar, dançar, contar histórias e beber chocolate quente com canela. Gostas de chocolate quente com canela?

Naquele momento, um sorriso apareceu no rosto de Clara.

- Adoro chocolate quente com canela!

Și uite-așa cele două fete deveniră foarte bune prietene. Iar fiecare zi petrecută la Castelul de brânză se transformă într-o adevărată sărbătoare pentru Clara, pentru că acum avea cu cine să petreacă timpul și să uite astfel de tristețe și de dor. Solităria și Clara se jucau tot felul de jocuri, spuneau povești sau cântau diverse cântece pe care Clara le știa de când era mică. Făceau plimbări pe plajă, se scăldau în mare și, bineînțeles, beau multă ciocolată caldă cu scorțișoară!

Foi assim que as duas meninas se tornaram muito amigas. E para Clara, cada dia no Castelo de Queijo tornou-se numa grande festa, porque agora havia com quem passar o tempo e esquecer a tristeza e as saudades. Solitária e Clara jogavam todo o tipo de jogos, contavam histórias e cantavam canções que Clara sabia desde pequena. Davam passeios pela praia, davam mergulhos no mar e, claro, bebiam muitas chávenas de chocolate quente com canela!

Și uite-așa trecură zilele și săptămânile...Dar prințesa nu observă pentru că atunci când trăiești cu plăcere fiecare zi ți se pare o oră și fiecare oră un minut. Într-o zi, însă, Clara primi o misivă de la părinții ei, prin care o anunțau că pericolul trecuse. Clara fu foarte fericită pentru că avea să se întoarcă acasă, dar în același timp se întristă pentru că Solităria nu voia să meargă cu ea, ci voia să rămână în continuare la castel.

E assim se passaram os dias e as semanas... Mas a princesa nem dava conta porque, para quem vive com gosto, um dia parece uma hora e uma hora um minuto! Não obstante, chegou o dia em que Clara recebeu uma carta dos pais, anunciando que o perigo já tinha passado. Clara ficou muito feliz porque ia voltar para casa, mas ao mesmo tempo estava triste porque Solitária não queria ir com ela, abandonando o castelo.

Sosi și ziua când Împăratul și Împărăteasa veniră să o ia acasă. Clara îi îmbrățișă și-i sărută cu toată dragostea. Nu-i mai văzuse de atâta timp și-i fusese atât de dor de ei! Vru să le facă cunoștință cu Solitária, dar fetița nu era nicăieri. Clara o strigă: „Solitária! Solitária!”, dar nu-i răspunse nimeni.

- Cine e această Solitária, fata mea? întrebă, nedumerit, Împăratul.

- E cea mai bună prietenă a mea, îi răspunse Clara. E fetița care a stat cu mine la castel, ea locuiește aici, trebuie să o cunoașteți, o veți îndrăgi pe loc!

Mas de pressa chegou o dia em que o Imperador e a Imperatriz vieram buscá-la. Clara deu-lhes muitos abraços e beijos, já que tinha passado muito tempo sem os ver e estava cheia de saudades deles. Ela quis, então, que eles conhecessem Solitária, mas a menina tinha desaparecido. Clara chamou-a: «Solitária! Solitária!». Mas não houve resposta.

- Quem é esta Solitária, minha filha? perguntou o Imperador admirado.

- É a minha melhor amiga, respondeu Clara. É a menina que esteve comigo no castelo, ela mora aqui, vocês hão de conhecê-la! Vocês vão gostar muito dela!

- Dar, fata mea, îi răspuse Împăratul, și mai nedumerit, aici nu locuiește nimeni. Castelul a fost abandonat cu ani în urmă. Doar tu ai stat aici și nimeni altcineva!

- Nu, nu, Solitária locuiește aici la castel. E aici, pe undeva, trebuie să apară. Solitária! Solitária!

Dar Solitária se făcuse nevăzută... de parcă s-ar fi căscat pământul și ar fi înghițit-o. Clara se întristă tare că nu putea nici măcar să-și ia rămas bun de la prietena ei. Abia în clipa în care urcă în caleașcă o văzu pe fetiță pe plajă, făcându-i cu mâna și strigând:

- Pe curând, Clara! Ai să mai vii să mă vezi, nu-i așa?

Clara le arată părinților ei unde se afla Solitária, dar ei nici nu o văzură, nici nu o auziră.

- Minha filha, respondeu o Imperador, ainda mais surpreendido, ninguém mora aqui. O castelo foi abandonado há anos. Só tu moraste aqui e ninguém mais!

- Não, não, a Solitária mora aqui! Ela há-de-estar por aqui. Solitária! Solitária!

Mas Solitária não apareceu... como se a terra se tivesse aberto e a tivesse engolido! Clara ficou muito triste porque não podia despedir-se da amiga, mas justo quando ela estava a subir na caleche, ela vislumbrou Solitária na praia, acenando com a mão e gritando:

- Até breve, Clara! Voltarás a visitar-me, certo?

Clara mostrou aos pais onde estava Solitária, mas eles não a viram, nem a ouviram.

Și astfel prințesa Clara se întoarce în împărăția ei, unde fu primită cu multă bucurie și dragoste. Se organizează baluri în cinstea ei, iar totul părea să fie ca înainte. Molima cea ciudată devenise o amintire urâtă. Clara era, bineînțeles, bucuroasă să își revadă prietenii, să se plimbe prin grădinile superbe ale palatului și să asculte cântecul păsărilor măiestre. Dar, din când în când, pornea în călătorie până la Castelul de brânză, unde o aștepta Solităria, prietena ei dragă care i-a fost alături în acea perioadă tristă și dificilă... și împreună dansau pe plajă, spuneau povești și beau ciocolată caldă cu scorțișoară.

E foi assim que a princesa Clara voltou ao reino, onde foi recebida com alegria e amor. Foram organizadas festas em sua homenagem e tudo parecia como antes. Aquela doença estranha tinha-se tornado numa lembrança ruim. Clara estava muito feliz porque podia ver novamente os seus amigos, dar passeios pelos jardins do palácio e escutar os pássaros encantados. Mas, de tempos a tempos, a princesa ia de viagem até ao Castelo de Queijo onde a aguardava Solitária, a amiga querida que esteve ao seu lado durante aquele período triste e difícil...e juntas dançavam na praia, contavam histórias e bebiam chocolate quente com canela.

FALA PORTUGUÊS!

www.falaportugues.ro